

BLOG | Dag 1 - Dutch Performing Arts in Zuid Korea

De kleuren, de geuren, de mensen, het is allemaal net even anders hier in Zuid Korea. Het is nog aangenaam warm in september en de mensen zijn zeer vriendelijk en behulpzaam, al gaat het met handen en voeten zodra je buiten het Asian Culture Centre bent, want niet iedereen is de Engelse taal machtig. Ook niet het Latijnse schrift, je kunt in een taxi maar beter het adres in het Koreaans bij je hebben. Logisch natuurlijk.

Met een delegatie programmeurs en een 5-tal jonge makers bezoeken we een week het Asian Arts Festival in Gwangju en de IETM (international network for contemporary performing arts) meeting in Gwangju en Seoul. De organisatie van ons bezoek is in handen van Dutch Performing Arts.

7 sept. 2015

Midden in de stad Gwangju (de 6^e stad van Zuid Korea, gelegen in het zuiden van het land, 1,5 milj. inwoners) herrijst het Asian Culture Centre, een enorm complex met een theater, expositieruimten, een archief en conferentie zalen. Je vraagt je af wat er hiervoor op deze plek heeft gestaan, het bestrijkt zo'n groot oppervlak in een verder volledig verstedelijkte omgeving. Het cultureel centrum zou in 2013 opengaan, toen we er vandaag rondliepen, werden in het auditorium de letters nog op het gebouw gemonteerd en stond de roltrap nog in het plastic verpakt. Onderwijl is er een festival en een conferentie aan de gang, bijzonder!

In een vleugel van het complex vinden de presentaties, debatten en werkgroepen van het IETM plaats. Elders staan voorstellingen en in een hoek van de enorme buitenplaats met grote pleinen, niveaueverschillen door trappen en groen hebben Australische makers hun installatie opgesteld. Kinderen en volwassenen amuseren zich daar kostelijk.

Drie voorstellingen vandaag. Romeo Castellucci's interpretatie van *The Rite of Spring* is een heus 'zandballet'. Geen dansers of performers, maar speciaal geconstrueerde machines in de nok van de ruimte geïnstalleerd bewegen van links naar rechts of draaien om hun as en laten minutieus getimed op licht en muziek zand los. De 'zandwaterval' die ontstaat levert indrukwekkende beelden op. Ik geloof dat we allemaal onder de indruk zijn.

Strak en zeer gestileerd is *Of Ivory and Flesh-Statues Also Suffer* van de Portugese choreografe Marlene Monteiro Freitas. Prachtig, buitengewoon intrigerend. Oké, had iets korter gekund, maar is misschien mijn reactie als gevolg van de jetlag die mij vandaag een beetje opbreekt.

Tenslotte werpt alles uit de laatste voorstelling van de Argentijnse theatermaker Ricardo Bartis je decennia terug in de tijd en valt op geen enkele manier te rijmen met de rest van de programmering. Argentinië kan ook heel ander werk leveren, ik denk even terug aan de Get Lost voorstelling *Duramadre* van KM29 dat in maart van dit jaar door Nederland toerde. Niet dat dat in ieders smaak valt, maar de idee erachter en de uitwerking zijn vele malen interessanter.

Vandaag dus voorstellingen van Europese en Zuid-Amerikaanse makelij, benieuwd naar de Aziatische inbreng morgen...

Violien Vocks
Programmeur Parkstad Limburg Theaters Heerlen
toneel en vlakkevloer-serie